

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. Q. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 22, PSČ 120 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017, č. j. MV-30537-3/OAM-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 3. 2017, č. j. MV-30537-3/OAM-2017, kterým bylo podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, když žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu, a ani žalovaný neshledal nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy ve smyslu ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce se současně v závěru žaloby domáhal, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Žalovaný dle názoru žalobce postupoval v rozporu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ust. § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, když žalovaný rozhodl odlišně ve skutkově shodných případech a v neposlední řadě rovněž § 4 odst. 4 správního řádu, když nebylo umožněno uplatnění práv dotčených osob. Porušením základních zásad správního řízení došlo k porušení i základních zásad demokratického a právního státu. Zejména práva na spravedlivý proces, neboť žalobce byl v nezanedbatelném rozsahu zkrácen na svých základních právech a svobodách. Žalovaný napadeným rozhodnutím zastavil řízení, aniž by vyhodnotil, zda došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný nikterak neuvedl na základě, čeho dospěl k takovému závěru. Samotné usnesení navíc postrádá jakákoliv šetření či postupy, které by opravňovaly správní orgán učinit takové závěry. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že se v daném případě jedná již o třetí, tj. ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu opakovanou, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v nynějším řízení provedl srovnání žalobcem uváděných důvodů opakované žádosti s jeho tvrzeními v předešlých případech a zjistil, že jmenovaný nedeklaruje žádné nové skutečnosti, ani nepoukazuje na podstatnou změnu okolností, přičemž současně nebyly shledány ani žádné nové skutečnosti či okolnosti, jež by činily důvodným předpoklad, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. V žádosti ze dne 1. 3. 2017 žalobce uvedl, že má manželku a čtyři děti žijící na území České republiky, o které se musí starat. Obdobné důvody však namítal i v řízení, jež bylo pravomocně skončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. OAM-597/ZA-ZA14-HA08-2015, v němž došlo k jejich dostatečnému posouzení a vypořádání, přičemž argumentace žalovaného obstála i v následném soudním přezkumu. Nadto žalovaný poukázal na dřívější jednání žalobce, kdy se pod cizí identitou pokoušel zlegalizovat svůj pobyt. Žalovaný je toho názoru, že během správního řízení postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu a správního řádu. Napadené rozhodnutí proto považuje za zákonné a věcně správné. S ohledem na výše uvedené tak navrhl, aby soud žalobu zamítl v plném rozsahu.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil s takovým projednáním svůj nesouhlas, proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední

povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 10. 2001 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak řízení bylo zastaveno pro nesoučinnost žalobce. Dne 3. 7. 2015 byla podána v pořadí druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní mimo jiné uvedl, že svoji vlast opustil za účelem výdělků finančních prostředků. Na území České republiky žije ve společné domácnosti s manželkou a jejich čtyřmi dětmi, přičemž pro nejstarší dítě není biologickým otcem. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla touha setrvat se svou rodinou a obava, že manželka v případě jeho návratu do země původu nezvládne péči o jejich děti. V zemi původu neměl žádné potíže se státní vietnamskou mocí ani nebyl jakkoli politicky činný. O uvedené žádosti rozhodnul žalovaný dne 14. 12. 2015 rozhodnutím č. j. OAM-597/ZA/ZA14-HA08-2015, jímž žalobci mezinárodní ochranu podle ust. § 12 – § 14b zákona o azylu neudělil. K důvodům, pro které žalobce o azyl žádal, uvedl, že se nejedná o azylově relevantní ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce není pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženskému vyznání apod., stejně tak nesplňuje ani podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, když se nepokusil zákonnými prostředky bránit proti tvrzenému jednání ze strany policie.

Dne 1. 3. 2017 podal žalobce již třetí žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že touží zůstat se svou manželkou a jejich dětmi na území České republiky a obává se, že v případě jeho návratu do země původu manželka nezvládne péči o děti. O žádosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění konstatoval, že se v dané věci jedná již o opakovanou žádost žalobce o azyl, přičemž s ohledem na to, že jmenovaný neuvedl žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, nezbylo, než řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavit.

Soud se k námitce žalobce zabýval zejména přezkoumatelností napadeného rozhodnutí a dále otázkou, zda v dané věci došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu.

Dle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto právního předpisu rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu

okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.

Dle ust. § 3 správního řádu, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ust. § 11a a násl. zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Speciální postup pak upravuje odstavec 3 citovaného ustanovení, jež se užije v případě tzv. další opakované žádosti, tj. třetí a další v pořadí, podané po zamítnutí opakované žádosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesení zastaví.

Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: „*Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.*“

Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42 (dostupný též na www.nssoud.cz): „*se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.*“

V daném případě žalobce v původní žádosti o azyl ze dne 3. 7. 2015 uváděl jako důvod pro jeho udělení touhu zůstat se svojí manželkou a jejich dětmi včetně obavy, že v případě jeho odcestování do země původu manželka nezvládne péči o děti. Prakticky shodné důvody však uvedl i ve své (již třetí) žádosti ze dne 1. 3. 2017.

Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, a byť výslovně necitoval, jakým způsobem žalobce argumentoval již v původní žádosti, z jeho odůvodnění je nepochybné, že se porovnáním azylových námitek zabýval. Protože však žalovaný neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje. Pokud proto žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval plně v souladu s ust. § 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jestliže v odůvodnění neuvedl veškeré důvody, jež jej vedly k závěru o výroku rozhodnutí, nelze s jeho argumentací souhlasit, neboť důvody aplikace ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu jsou s ohledem na povahu věci z rozhodnutí zcela seznatelné.

Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech tří postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Jestliže nyní žalobce namítá, že žalovaný měl posoudit, zda v dané věci nedošlo k nějakému vývoji ve vztahu k ust. § 12 či § 14a zákona o azylu, není jeho námitka důvodná, neboť bylo naopak odpovědností žalobce, aby se žalovaný případnou změnu podstatných okolností, dozvěděl. Žalobce však zůstal ohledně tvrzení ke své vlastní újmě pasivním, resp. žádné nové skutečnosti neuváděl, a žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování neměnnosti azylových důvodů.

Námítku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný neumožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, považuje soud s ohledem na výše uvedené za nerelevantní.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, neshledal důvodnými. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. dubna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová